

РЕШЕНИЕ

№ 6509

гр. София, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 12.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6668** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 166, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба от А. Г. О., ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място], [улица] чрез адв.Ц. против Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ с изх. № 01-2600-1180# 4 от 21.05.2021 г., издаден от зам.-изпълнителен директор на Държавен фонд "Земеделие", с който е определено публично държавно вземане общо в размер на 11140,33 лева, представляващо 100 % от получената субсидия по мярка 211. Жалбоподателят като правоприемник на А-С. Е., ЕИК:[ЕИК], счита, че посоченото публично вземане е погасено по давност на осн. Чл.171 от ДОПК, както и че не е налице валидно волеизявление на административния орган за прекратяване на многогодишния ангажимент през 2016г, поради което и с изтичане на срока на ангажимента -31.12.2017г правото на ДФЗ да прекрати същия вече не може да бъде упражнено. Иската от съда да отмени обжалвания административен акт като неправилен и незаконосъобразен. Претендира разности.

Ответникът по жалбата, Заместник-изпълнителен директор на Държавен фонд "Земеделие"-Разплащателна агенция, в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрисконсулт М. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

От приложената по делото административна преписка се установява, че жалбоподателят е подал заявление за регистрация за кампания 2013 г. с УИН 22/290513/52027 на 30.04.2013 г., като е заявил участие по отразените в заявлението схеми и мерки за подпомагане, една от които е мярка 211 "Плащания за природни ограничения на земеделски стопани в планински райони" /НР1/. Към заявлението са приложени съответните документи. Жалбоподателят не е подал заявление за участие по мярка 211 за втората година от ангажимента, а именно за кампания 2014 г. Това е установено при извършена от административния орган административна проверка, вследствие на което с уведомително писмо от 14.09.2016 г., изпратено на основание чл. 26, ал. 1 от АПК е започнало производство по прекратяване на поетия многогодишен ангажимент. Писмото е адресирано до А-сервиз Е., със седалище и адрес [населено място], [улица] и е получено на 21.10.2016 г. от Е. И. - адм. Асистент. Същото е приключило с издаването на Акт за прекратяване на многогодишен ангажимент по мярка 211 с изх. № 02-040-2600/2599 от 29.11.2016 г., връчен на Е. И. - адм. Асистент на дата 27.02.2017 г. Актът отново е издаден на А-С. Е.. Според него жалбоподателят е изключен от подпомагане на основание чл. 14, ал. 1 и, ал. 2 от Наредба № 11/03.04.2008 г. и е прекратен поетия от нея през кампания 2013 петгодишен ангажимент по мярка 211, тъй като не е подал заявление за подпомагане за втората година от поетия петгодишен ангажимент, а именно за 2014 г. Няма данни и не се установява въпросният акт да е оспорен, при което е влязъл в сила на 13.03.2017 г.

На основание влезлия в сила акт за прекратяване на многогодишен ангажимент по мярка 211, поет със заявление с УИН 22/290513/52027, на 30.11.2017 г. в ДФ "Земеделие"-РА е открито производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане, за което А-С. Е. е уведомен на основание чл. 26, ал. 1 от АПК с отправено до нея писмо. В писмото подробно са описани установените факти, като ѝ е предоставена възможност да представи възражение и допълнителни доказателства, относими към изложените констатации в 7-дневен срок, и с него лицето е било поканено да възстанови доброволно 100% от неоснователно получените суми по мярка 211 в размер на 11140,33 лв. Писмото е получено от Е.И. на 18.12.2017 г. Очевидно в този момент административният орган е разбрал обстоятелството, че през м.12.2015 г. А-С. Е. е преобразувано чрез вливане в А. груп О. и търговското дружество е престанало да съществува като правен субект и е заличено от ТР. Ето защо повторно на с писмо изх. № 01-2600-1180/17.02.2021 г. до А. О. е изпратено уведомление за откриването на производство по издаване на АУПДВ. Същото е получено на 04.03.2021 г. от Е.И., като на дата 12.03.2021 г. е постъпило възражение от А. Г. О./ стр.24-25/.

В резултат на развитото се производство е издаден и обжалвания административен акт - АУПДВ с изх. № 01-2600-1180/# 4 от 21.05.2021 г. на зам.-изпълнителен директор на ДФ "Земеделие", с който е определено публично държавно вземане общо в размер на 11140,33 лева, представляващо 100 % от получената субсидия по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските

райони". В мотивите е посочено, че А-С. Е. не е подал заявление за подпомагане за кампания 2014 г. - втора година от поетия петгодишен ангажимент по мярка 211, поради което на основание чл. 14, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11 от 3.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. /за краткост Наредба № 11 от 3.04.2008 г./ следва да възстанови изплатената до момента сума в размер на 11140,33 лв. Възражението на жалбоподателя е обсъдено, но прието за неоснователно. АУПДВ е връчен на А. груп О. на 03.06.2021 г., като жалбата до Административен съд София град е подадена чрез органа на 18.06.2021 г.

Въз основа на тази фактическа обстановка, от правна страна съдът прави следните изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от лице, имащо правен интерес от обжалването и в законоустановения срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия. Със заповед № 03-РД/715/27.06.2017 г. от Изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" на издателя на процесния АУПДВ са делегирани на основание чл. 20а, ал. 4 от Закона за подпомагане на земеделските производители подробно описани правомощия, включително да издава и подписва АУПДВ по всички схеми и мерки по директни плащания. Оспореният АУПДВ е в предписаната от чл. 59, ал. 2 от АПК форма, като при издаването му не са налице допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

По отношение спазването на материалния закон, съдът намира следното:

Между страните не се спори, че праводателя на жалбоподателя е бил одобрена за участие по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" през 2013 г., както и че не е подала заявление за втората година, а именно - 2014 г. Не се спори и по размера на общо изплатената сума. Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., с подаденото заявление, кандидатът поема ангажимент за извършване на земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане. От извършените административни проверки е установено, че за кампания 2014 жалбоподателят не е подал заявление за участие по мярка 211, поради което по реда на чл. 14, ал. 1 от посочената по-горе Наредба, е бил прекратен и поетият от него ангажимент по мярка 211 с изричен акт за прекратяването му от 29.11.2016 г.

Действително актът за прекратяването на многогодишния ангажимент е връчен на дружеството бенефициент А-С. Е. на дата 27.02.2017г.,когато това дружество вече не е съществувало в правния мир,но съгласно чл.263и ал.2 от ТЗ при вливане на търговски дружества,пред което сме изправени по настоящем с вписването на вливането или

сливането, правата и задълженията на преобразуващите се дружества преминават върху приемащото или новоучреденото дружество.Ето защо и О. А. Г. с е поемател на правата и задълженията на А-С. Е..В тази насока съгласно решение на ВАС № 1391/03.02.2021г по адм. Дело № 7698/2020г VIII отд. е прието,че от анализа на разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. и използвания израз "се изключва от подпомагане", според съда, следва че елемент от фактическия състав за определяне на публично държавно вземане, е прекратяването на многогодишния ангажимент с нарочен предходен акт като възстановяването на получените компенсаторни плащания е законна последица от изключването от подпомагане с влязъл в сила акт.При това правно положение тълкуването на разпоредбата на чл.26Зи ал.2 ТЗ вр. чл.14 ал.1 от Наредба № 11/2008 сочи на извода,че спрямо А. Г. О. е налице акт за прекратяване на многогодишен ангажимент,като негов служител,който очевидно съвпада със служител на А-С. Е. е получил акта,като същият не е оспорен пред съд. Само за пълнота следва да се посочи, че за наличието на такъв акт жалбоподателят е бил уведомен и при връчването на писмото, с което ѝ е съобщено за началото на производството по издаване на АУПДВ /л. 22 и 23 от делото/, тъй като в самото писмо ясно и недвусмислено е посочено, че това производство се открива на основание акт за прекратяване на многогодишен ангажимент, поет с конкретно заявление, като е изрично посочен и номера на този акт. Както се отбеляза по-горе, това писмо е връчено валидно на жалбоподателя на 04.03.2021 г. При това положение за него е било ясно, че е налице издаден неблагоприятен акт, който е в преюдициална зависимост с понастоящем оспорения АУПДВ. Към момента на връчването на процесния АУПДВ няма данни за оспорването на известния на жалбоподателя акт за прекратяване на многогодишния ангажимент, като впрочем за него към датата на връчването на АУПДВ е изтекъл както срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, така и срока по чл. 140, ал. 1 от АПК. Всичко изложено дотук означава, че към момента на връчването на процесния АУПДВ, актът за прекратяване на многогодишния ангажимент по мярка 211 е бил влязъл в сила по отношение на жалбоподателя и е бил стабилен административен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките. В случая няма спор, че праводателя на оспорвания е прекратил участието по мярка 211 след първата година от поетия 5 годишен ангажимент, поради което същият дължи възстановяване на 100% от получените суми, съгласно чл. 14, ал. 1, т. 1 от Наредбата. Установен е размерът на получените плащания през предхождащата прекратяването година, който размер не се оспорва от А. Г. О.. Изчисленият размер на дължимото плащане е съответен на 100 % от получените от него суми. Не се спори, че в предоставения ѝ срок А. Г. О. не е върнал доброволно дължимата сума.

Несъстоятелни са развитите от жалбоподателя доводи, че същият не бил поемал петгодишен ангажимент, тъй като в подписаното от нея заявление не се съдържа текст, който да препраща към Наредба № 11 от 03.04.2008 г. Подобно възражение

противоречи на подаденото заявление за подпомагане. Формата му е бланкова, като попълването ѝ се изразява във вписване на данните и подписването на декларациите, които са няколко типа: Общи декларации; Декларации, задължителни за участие по схеми и мерки, базирани на декларираните площи; Декларации, задължителни при участие по мерките НР1 и НР2. В последните е отразено запознаването на подателя лице със задължението му при кандидатстване по мярка НР1 да извършва земеделска дейност върху площи с ограничения в планински райони поне 5 години след първото плащане. Декларациите са подписани от кандидата. С полагането на подписа, той е заявил запознаване с обстоятелството, че подпомагането по мярка НР1 касае ангажимент от поне пет години. Задълженията на кандидатите за подпомагане по реда на Наредба № 11 от 03.04.2008 г. са описани в чл. 4, ал. 1 от нея и са обособени в четири групи. Втората група е условието да се извършва земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане. По начина, по който е редактирано задължението е видно, че то има основополагащ характер за получаване на подпомагане по конкретната мярка и всеки, който кандидатства по нея, следва да е запознат с него. Запознаването на жалбоподателя се установява от подписаната от него декларация. Липсва изискване, както в законовите, така и в подзаконовите нормативни актове, да се разясняват на кандидатите последиците от неизпълнение на конкретните задължения, още повече, че те са изрично уредени в съответните актове /така напр. и Решение № № 4618 от 11.04.2018 г. на ВАС по адм. д. № 6895/2017 г., IV о./. Ето защо възражението за допуснато в конкретния случай нарушение на основните начала на административния процес - тези на публичност, достъпност и прозрачност е изцяло неоснователно.

Доводът ,че е изтекла погасителна давност съгласно чл.171 ал.1 от ДОПК също се явява неоснователен.Давността за събиране на публичното държавно вземане е започнала да тече от първи януари на годината следваща годината на връчване на акта за прекратяване на многогодишния ангажимент,който е връчен на 27.02.2017,т.е от 01.01.2018г.Ето защо и до датата на издаване на АУПДВ- 21.05.2021г давността по чл.171 ал.1 от ДОПК не е изтекла.

Разпоредбите на чл. 27, ал. 3 и, ал. 5 от ЗПЗП вменяват в задължение на Разплащателната агенция да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. За пълнота следва да се добави, че с оглед размера на задължението, неприложима е разпоредбата на чл. 27, ал. 4 от ЗПЗП.

С оглед изложеното съдът счита, че оспореният АУПДВ е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на съществени процесуални нарушения, в съответствие с регулиращите материалноправни норми, като е съобразен и с целта на закона. Предвид това жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото в полза на ДФ "Земеделие" следва да се присъди

юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. с чл. 144 от АПК вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. О.,ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място], [улица] чрез адв.Ц. против Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ с изх. № 01-2600-1180# 4 от 21.05.2021 г., издаден от зам.-изпълнителен директор на Държавен фонд "Земеделие", с който е определено публично държавно вземане общо в размер на 11140,33 лева, представляващо 100 % от получената субсидия по мярка 211.

ОСЪЖДА А. Г. О.,ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място], [улица] чрез адв.Ц. да заплати на Държавен фонд "Земеделие" [населено място] сумата от 100 лв. (сто лева), представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: